

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.573 van 29 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: bij advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat E. VERLINDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
“Volgens uw verklaringen bent u een soenitische Koerd afkomstig uit Dohuk in Noord-Irak. U zou sinds 2003 gewerkt hebben als politieagent in de stad Dohuk. U zou eerst begonnen zijn bij de afdeling crisisinterventie en vervolgens als chauffeur gewerkt hebben bij een politiepatrouille. Op 6 december 2005 diende u samen met een collega, een zekere Akram, te patrouilleren. Omstreeks 15.00 uur werden jullie opgeroepen om naar het hoofdkwartier te gaan van de Islamitische partij. Er was daar een grote groep mensen bijeen gekomen om te protesteren tegen het voornemen van de Islamitische Partij om met aparte lijsten op te komen voor de komende verkiezingen. Jullie zouden de opdracht gekregen hebben om erop toe te zien dat de protestacties op ordelijke wijze verliepen. Ongeveer een half uurtje nadat jullie ter plaatse waren aangekomen, zou een aantal mensen het gebouw van de Islamitische partij zijn beginnen te bekogelen met stenen. De sfeer zou grimmiger geworden zijn. Men zou slogans zijn beginnen roepen en toen er vervolgens iemand van de partij naar buitenkwam, zou men deze man hardhandig hebben aangepakt. Plots zou er zijn geschoten naar de manifestanten. Twee collega's/politieagenten zouden hierbij gewond zijn geraakt, een zekere Latif en een zekere Fouad. Deze twee collega's zouden

onmiddellijk zijn overgebracht naar het ziekenhuis. Fouad was in de buik geraakt en Latif was gewond geraakt aan het been. U zou samen met een collega, een zekere Hussein, bloed zijn gaan afhalen in de plaatselijke bloedbank voor de operatie van Fouad. Vervolgens moest u verder gaan werken. Omstreeks 22.00 uur zat uw dienst erop en zou u terug naar huis zijn gegaan. U zou uw familie op de hoogte hebben gebracht van het incident. U kreeg schrik dat u zou worden gevisieerd door de islamisten in uw stad omdat men u mogelijkwijze zou herkennen als een politieagent die betrokken was geweest bij bovengenoemd incident. De volgende dag zou u 's morgens zijn vertrokken naar uw oom Gheri in Mosul, Centraal-Irak, bij wie u een tijd ondergedoken leefde. Ongeveer twee maanden na uw vlucht uit Dohuk zou u van uw broer vernomen hebben dat er een arrestatiebevel was uitgevaardigd omdat u gedeserteerd was. Enkele dagen later zou uw broer naar Mosul zijn gekomen met een onwettig verkregen kopie van dit arrestatiebevel. Op 25 juli 2007 zou u vanuit Mosul naar Istanbul (Turkije) zijn gereisd, waar u twee dagen later aankwam. Toen u in Istanbul was, zou u van uw broer vernomen hebben dat de politie bij u thuis was langsgekomen, op zoek naar u. Op 15 augustus 2007 zou u vanuit Istanbul naar Brussel zijn gereisd, waar u op 23 augustus 2007 aankwam. De volgende dag vroeg u asiel aan in België.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde strafrechtelijk te worden vervolgd door de Iraakse autoriteiten omdat u zou zijn gedeserteerd als politieagent nadat u betrokken was geweest bij een incident met de Islamitische Partij op 6 december 2005. Ter staving van uw vrees legde u twee kopies voor van gerechtelijke/politionele documenten: nl. een vonnis waarbij u zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en een arrestatiebevel. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat sterk kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze door u voorgelegde documenten (zie antwoorddocument, toegevoegd aan het administratief dossier). Bijgevolg komt ook de waarachtigheid van het door uw beweerd vluchtmotief op de helling te staan.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de door u weergegeven chronologie van de feiten niet coherent te noemen is en al evenmin overeenstemt met de data van de door u voorgelegde documenten. U verklaarde immers tijdens het gehoor van 7 februari 2008 dat u voor het eerst op de hoogte was gekomen van het arrestatiebevel in 2006. U lichtte toe dat dit ongeveer twee maanden was nadat u uit Dohuk was vertrokken (zie gehoorverslag CGVS 7 februari 2008, p. 9). Tijdens het gehoor van 18 maart 2008 bevestigde u dit. U verklaarde namelijk dat u zich ongeveer drie maanden in Mosul bevond op het moment dat u via uw broer vernam dat er een arrestatiebevel tegen u

was uitgevaardigd (zie gehoorverslag CGVS 18 maart 2008, p. 5). U had bovendien eerder verklaard dat u de dag na het incident van 6 december 2005 uit Dohuk was vertrokken en naar uw oom in Mosul was gevlucht (zie gehoorverslag CGVS 7 februari 2008, p. 8). Echter, bij de aanvang van het gehoor op het CGVS van 7 februari 2008 had u eerder verklaard dat het arrestatiebevel **in februari 2007** was uitgegeven (zie gehoorverslag CGVS 7 februari 2008, p. 2). Uit de vertalingen van de door u voorgelegde documenten blijkt ook duidelijk dat zowel het arrestatiebevel als het vonnis dateren van **februari 2007** (zie vertaling documenten, toegevoegd aan het administratief dossier). Het is dan ook onmogelijk dat u reeds in 2006, meerbepaald twee of drie maanden nadat u uit Dohuk was vertrokken naar aanleiding van het incident van 6 december 2005, reeds op de hoogte was gebracht van dit arrestatiebevel. Andermaal roept dit vraagtekens op, zowel omtrent uw verklaringen terzake als omtrent de geldigheid van de door u neergelegde documenten.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt overigens verder ondermijnd door volgende vaststellingen. Zo maakt u niet aannemelijk waarom u de dag na het incident van 6 december 2005 plots zou besloten hebben om Dohuk te ontvluchten, zogenaamd omdat u als politieagent mogelijkwijze zou kunnen worden gevisieerd door islamisten vanwege uw aanwezigheid bij een uit de hand gelopen manifestatie. Nochtans had u terzake geen enkele indicatie. U gaf dit zelf trouwens toe (zie gehoorverslag CGVS 7 februari 2008, p. 8). Ook opvallend in dit verband is dat u geen enkele van uw collega's zou hebben gecontacteerd vooraleer u besliste te vluchten, u heeft de zaak met niemand besproken, noch heeft u de hulp of de raad ingeroepen van uw eigen oversten (zie gehoorverslag CGVS 7 februari 2008, p. 8). Dat is merkwaardig want u moet er zich toch terdege van bewust zijn geweest welke gevolgen uw ongewettigd vertrek kon hebben. Bovendien haalt u geen enkele reden aan waarom uw oversten uw bezorgdheid niet ernstig zouden nemen. U heeft de bescherming van uw eigen autoriteiten en diensten zelfs niet ingeroepen. Verder weet u niet meer te vertellen over wat er precies nog gebeurd is na het incident van 6 december 2005. Zo kon u bijvoorbeeld niet antwoorden op de vraag of er naar aanleiding van dit incident nog mensen, zowel aan de zijde van de manifestanten als aan de zijde van de islamisten, waren gearresteerd. Ook over het verdere verloop van de gezondheidstoestand van uw twee collega's, waarvan één er zeer ernstig aan toe was, weet u niets meer. U lichtte toe dat u na uw vlucht uit Dohuk met niemand van uw collega's nog contact heeft gehad (zie gehoorverslag CGVS 18 maart 2008, p. 2). Nochtans zou uw broer, althans volgens uw verklaringen, wel degelijk contact hebben gehad met uw collega's. Hij zou via zijn connecties illegaal in het bezit zijn gekomen van het arrestatiebevel dat tegen u was uitgevaardigd en had dus kunnen informeren naar het verdere verloop van deze zaak (zie gehoorverslag CGVS 18 maart 2008, p. 3). Overigens, het feit dat u zelf zegt dat uw broer blijkbaar illegaal een kopie heeft kunnen bekomen van bovenstaande documenten, doet nogmaals vragen rijzen over de bewijswaarde van de door u voorgelegde documenten.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht gesteld.

Tot slot wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie in Noord-Irak op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw origineel bewijs van nationaliteit, foto's van uzelf in politie-uniform, een attest van een politieopleiding, een kopie van het vonnis waarbij u strafrechtelijk wordt veroordeeld en een kopie van een arrestatiebevel. Uw identiteitskaart en uw bewijs van nationaliteit bevestigen uw persoonsgegevens en afkomst dewelke hier niet ter discussie staan. De foto's van uzelf in politie-uniform en het attest in verband met de politieopleiding bevestigen dat u gewerkt heeft als politieagent maar zijn geen begin

van bewijs van de door u beweerde vluchtaanleiding. In verband met de kopies van het vonnis en het arrestatiebevel dient te worden opgemerkt dat omwille van de hierboven genoemde redenen de authenticiteit ervan sterk in twijfel wordt getrokken. De door u voorgelegde documenten zijn dan ook niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.(...)"

3.2. Verzoeker tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) niet motiveert waarom de authenticiteit van het door verzoeker neergelegde arrestatiebevel en vonnis wordt betwijfeld. Verzoeker is nochtans formeel dat hij effectief werd veroordeeld en dat er een arrestatiebevel is uitgevaardigd.

Verzoeker bevestigt dat hij via zijn broer, ongeveer twee à drie maanden na zijn vlucht vanuit Dohuk naar Mosul, een 'illegaal' verkregen arrestatiebevel in handen kreeg en meent dat de Commissaris-generaal ten onrechte twijfelt aan de authenticiteit van het bevel van februari 2007 omdat er daarvan reeds in 2006 een officieus exemplaar zou zijn geweest. Hij oppert dat het officiële arrestatiebevel van februari 2007 dan pas gedateerd werd. Het feit dat het bevel van 2006 een illegaal exemplaar was, bevestigt volgens verzoeker dat hij de waarheid spreekt.

Hij meent dat het niet raadzaam was om zijn collega's te contacteren of de hulp in te roepen van de autoriteiten omdat de situatie, omwille van de aankomende verkiezingen, niet stabiel was en hij niet wist wie te vertrouwen. Bovendien stelt verzoeker zich de vraag op welke wijze de autoriteiten verzoeker konden beschermen tegen represailles van de islamieten. Verzoeker bevestigt dat hij niet op de hoogte was van de gezondheidstoestand van zijn collega's omdat hij met niemand meer contact had en vraagt zich af waarom aan de bewijswaarde van het origineel van het arrestatiebevel moet worden getwijfeld louter en alleen omdat zijn broer een illegale kopie kon bemachtigen.

Verzoeker voegt bij verzoekschrift een stuk toe omtrent de rellen op 6 december 2005.

3.3. Aangaande de authenticiteit van het bijgebrachte vonnis en arrestatiebevel stelt verweerder terecht dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat sterk kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van de door verzoeker voorgelegde documenten. De redenen hiervoor worden in het CEDOCA-document met referentie IRQ 2008-018w, dat zich in het administratief dossier (map "landeninformatie") bevindt, uitvoerig uiteengezet. Uit voormeld antwoorddocument blijkt tevens dat de documenten werden voorgelegd aan en onderzocht door een onafhankelijk en internationaal erkend expert. Het inzagerecht liet verzoeker toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan. Door eenvoudigweg te stellen dat hij formeel is op het vlak van zijn effectieve veroordeling, kan verzoeker de twijfels omtrent de authenticiteit van het door hem neergelegde vonnis en het arrestatiebevel niet wegnemen.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat, in tegenstelling tot wat in voorliggend verzoekschrift wordt beweerd, verzoeker nooit heeft verklaard dat het arrestatiebevel van 2006 een illegaal exemplaar betrof doch wel dat zijn broer het illegaal heeft bekomen (stuk 6, p.2). Uit verzoekers verklaringen valt af te leiden dat de kopie van het arrestatiebevel het exemplaar is dat hem door zijn broer werd overhandigd (*Ibid.*, p.2) en waarvan hij enerzijds beweert dat hij ervan op de hoogte werd gesteld in 2006 en meer bepaald twee maanden na zijn vertrek uit Dohuk, *in casu* december 2005 (*Ibid.*, p.9), dan wel toen hij nog maar drie maanden in Mosul was – aldus in 2006 - (stuk 3 p.5) en anderzijds dat het pas werd uitgegeven in februari 2007 (stuk 6, p.2; stuk 12, p.3).

Voormelde incoherente verklaringen, in samenlezing met de vaststellingen van de bovenvermelde expert, ondermijnen de authenticiteit van de bijgebrachte documenten en verzoekers geloofwaardigheid.

De Raad merkt op dat van verzoeker, die deel uitmaakte van de politie in Irak, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij minstens een poging zou doen om de bescherming van zijn

eigen autoriteiten en diensten in te roepen alvorens zijn dienst spoorlags te verlaten. Verzoeker licht niet op aanvaardbare wijze toe waarom hij alvorens te vluchten geen enkele van zijn collega's heeft gecontacteerd, noch de hulp of de raad inriep van collega's of zijn oversten. Het feit dat de situatie 'niet stabiel' was, volstaat niet om zijn houding te verklaren, temeer daar hij geen enkele indicatie had dat hij door de islamisten persoonlijk zou worden gevisieerd. Verzoeker heeft tevens nagelaten een aanvraag te doen voor een overplaatsing naar een ander stad of gebied teneinde het beweerde gevaar te ontlopen. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker zich niet zou informeren over het verdere verloop van de gebeurtenissen die rechtstreeks aan de basis liggen van zijn vlucht naar Mosul. Van verzoeker mag in redelijkheid verwacht worden dat hij zich zou informeren of er naar aanleiding van het incident van 6 december 2005 al dan niet nog arrestaties gebeurden, alsook over de gezondheidstoestand van zijn twee collega's.

Het door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegde stuk 4 wordt door de Raad, bij toepassing van artikel 8 van het PR RvV, uit de debatten geweerd daar het werd opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

De overige door verzoeker bijgebrachte documenten inzake zijn beroepsopleiding en tewerkstelling vermogen niet de bovenvermelde vaststellingen inzake het gebrek aan authenticiteit van het voorgelegde vonnis en arrestatiebevel en het niet uitputten van de nationale beschermingsmogelijkheden, te ontcrachten.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus daar hij een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de bedreiging van zijn leven en zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of gewapend conflict. Tevens stelt hij dat hij enerzijds gevaar loopt als politieagent omwille van de Islamisten en anderzijds omwille van zijn desertie gevaar loopt te worden gearresteerd.

4.2. In de mate dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde motieven beroept als deze ten grondslag van zijn asielaanvraag, dient hem omwille van de vastgestelde ongeloofwaardigheid en het niet aanwenden van de beschermingsmogelijkheden (zie sub 3.3.) de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd. Verzoeker, een Koerd uit Dohuk (Noord-Irak), weerlegt evenmin *in concreto* de vaststelling in de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier (stuk 16: map landeninformatie), dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980 bestaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 juli 2008 door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,

dhr. R. SANEN,

rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.